

IZVRŠITEV SMRTNE OBSODBE V BAZOVICI PRI TRSTU

ŠESTINPETDESET LAŠKIH JUNAKOV ODDALO SMRTNE STRELE NA ŠTIRI SLOVENCE

Streljalo je 56 vojakov, navzoč je bil pa ves petnajsti bataljon. — Obsojeni so hoteli prositi kralja milosti, toda komandant ni hotel odposlati prošnje. — Najmilejša kazen je bila prisojena Sofiji Korče. — Nameravan atentat na Mussolinija.

TRST, Italija, 6. septembra. — Danes zjutraj so bili ustreljeni štirje Slovenci, ki so bili sinoči obsojeni, češ, da so snovali zaroto proti ministrskemu predsedniku Mussoliniju in so hoteli z nasilji škodovati fašističnemu režimu.

Ponoči so bili odvedeni na vežbališče pri Bazovici nad Trstom.

Ob jutranji zori so jih privezali na stole, nakar je zagrmelo povelje: "Ogenj!" Ustreljeni so bili v hrbet.

To je izza leta 1860 tretji slučaj, da se je na ta način završila smrtna obsodba.

Zakon določa, naj bodo tako kaznovani vsi oni, ki strežejo kralju in članom kraljeve družine po življenju.

Usmrčenje se je završilo z velikim vojaškim pompom.

Navzoč je bil 15. fašistični bataljon. Točno ob petih so se pojavili člani posebnega tribunala, to je sedem sodnikov. Okolu eksekutivne komande je stalo šeststo mož fašistične milice.

Ob tričetrt na šest je bilo izdano povelje: — "Ogenj!" Streljalo je 56 mož. Opolnoči so hoteli obsojenci prositi kralja milosti, toda poveljnik tržaškega armadnega zbora ni hotel poslati prošnje v Rim.

Izmed osemnajstih obtožencev sta bila samo dva oproščena, ostali so pa dobili težke zaporne kazni, nekateri do trideset let.

Najbolj milo je bila obsojena obtoženka Sofija Korče.

Kot voditelj zarotnikov je bil označen Francesco Marušič.

On in Valenčič sta baje nameravala usmrtiti Mussolinija.

OSTANKI ANDREE-JEVE EKSPEDICIJE

Švedska bojna ladja bo privedla ostanke nazaj na Švedsko. — Predmeti so razvili sliko strašne bede.

TROMSOE, Norveška, 6. septembra. — Danes so pričeli pospravljati na White otoku ostanke Andreejeve ekspedicije, da bodo pripravljene, kakorhitro bo prišla švedska bojna ladja Svenskund. Preostanke ekspedicije iz leta 1897 bodo prevedli na Švedsko, v domovino raziskovalca Salomona Andree-ja ter njegovih dveh spremljevalcev.

Par najdenih predmetov razodeva strašna pomanjkanja, katera so morali preživeti, ko so se morali spuščati na tla v ledeni puščavi.

V kameri so našli sveženj filmov, ki so bili posebej spravljani. Med instrumenti se je nahajala tudi posoda z ostanke jedil. Ene obeh sani so bile prazne. Na drugih pa so našli čoln iz platna.

Kmalu potem, ko je bilo končano pregledovanje ostanke ekspedicije, je dospel sémkaj znani lovec Jorntes, ki je prišel z Edge otoka ter prinesel seboj škatljico, ki predstavlja najbrž preostanke "Italia" ekspedicije, kateri je poveljeval italijanski general Umberto Nobile.

V njej se nahajajo baje magnetni instrumenti "slavnega" Italijana.

STOCKHOLM, Švedska, 6. sept. V švedskem časopisu se vedno bolj širi domneva, da ne bodo dostopni zapiski Andree-ja onim, ki bodo ponudili največ zanje.

Predsednik zveze švedskih časnikarjev je rekel namreč:

— Misel, da bi dovolili listom in časnikarjem poročevalcem, da bi nadkrijevali drug drugega, je naravnost absurdna.

Na drugi strani pa lahko dobe najditelji nagrado, katero lahko izplača Švedska.

Ta vsota pa mora biti seveda v pravi razmerji z velikanskimi vsotami, ki so bile v ta namen že naložene pri zunanjem uradu.

NAPADI NA ANGLEŽE PRI PEŠAVARJU

Na angleški strani je padlo deset mož. — Plemen se zbirajo na oni strani meje.

SIMLA, Indija, 6. septembra. — Dočim so po celi Indiji danes razmišljali o pogojih, katere je stavil Mahatma Gandhi za prekinjenje kampanje nepokorščine ter o možnih posledicah odklonitve podkralja lorda Irwina, je nastala na severozapadni meji nova nevarnost.

V ozemlju Pešavara so se zbrala afganistanska plemena za nov napad.

Po ostrih bojih tekom zadnjih par dni je bilo ubitih, skladno z uradnim poročilom, sedem indijskih rekrutov in trije milicarji pri Karlači, deset milij južnozapadno od meje.

Vršili so se tudi boji ob številnih drugih točkah.

Angleške čete in domači vojaki so pogladi sovražnika nazaj s šrapnelnim in navadnim ognjem. Izgube, katere so imeli napadalci, niso znane.

Na drugi strani meje pa se zbirajo plemena na novo vojno.

Pejver Kotai, gorski prelaž, kjer so se vršili boji, je igral veliko vlogo v vojnem pohodu generala Lorda Roberta leta 1878.

LONDON, Anglija, 6. septembra. Daily Mail, list lorda Rothmerea, dvomi, da skušajo indijski nacionalisti v resnici rešiti problem kampanje nepokorščine.

— Mi moramo Indijo ali vladati ali pa jo zapustiti in mi nimamo nobenega namena zapustiti jo, — kljub lordu Irwinu in njegovim prijateljem, — je rekel list.

Times pravi, da je Nehru pregovoril Gandhija v svojem nagnenju proti miru.

Sally Herald, organ delavske stranke, je mnenja, da je še vedno mogoča mirna rešitev, če se bosta lotili dela obe strani.

VOJAŠKA VSTAJA V BUENOS AIRES

Armada strmoglavila vlado Irigoyena in njegov kabinet. — 4000 vojakov je prikorakalo v mesto po d poveljstvom generala Uribura.

BUENOS AIRES, Argentina, 6. septembra. — S pomočjo dobro pripravljene vojaške vstaje je bila danes vržena iz sedla vlada Irigoyena ter njegovega kabineta. Ob šestih popoldne je bilo vodstvo vlade že v rokah vstajsev.

Prva znamenja upornega gibanja je bilo opaziti danes zjutraj, ko so poleteli preko mesta vojaški aeroplani, ki so metali lepake, v katerih so pozivali prebivalstvo, naj se udeležijo akcije proti osovraženi vladi Irigoyena.

Istočasno pa je bil izročen Irigoyenu ultimatum, v katerem se je glasilo, da niso vstaji zadovoljni s tem, da bi Irigoyen le začasno odstopil ter izročil vlado podpredsedniku Martinezu. Zahtevali so takojšen in trajen odstop.

Nato se je zbralo 4000 prejšnjih vojakov generala Uribura na Campo de Mayo, ki leži izven mesta ter so čakali do četrte ure. Vlada pa se je medtem zanašala na policijo ter dala slednji povelje, naj nastopi takoj proti vstajem.

Par čet v notranjosti mesta pa ni hoteli nastopiti proti svojim tovarišem ter so prešli na nasprotno stran.

Kadeti vojaške šole so se takoj pridružili vstaji. Zavzeli so predmestje Martinez ter so vkorakali nato z ostalimi četami v mesto. Policija, ki je najbrž čakala, na katero stran se bo nagnila zmaga, se je tudi pridružila vstajski strani.

Velik oddelek moških, žensk in otrok, se je istotako pridružil vojakom, ki so korakali proti palači.

Malo pred peto uro je dosegla prva četa vladno palačo. Vse straže, ki so bile opremljene s strojnimi, so istotako prešle na stran zmagovalcev. Kmalu nato je bila obešena na vladni palači bela zastava, in revolucija je bila zmagovalna končana.

AMERIKANEC ZBOLEL V VATIKANU

VATICAN CITY, Vatikan, 5. septembra. — Tukaj je nevarno zbolel Rev. John Hagen, ravnatelj papeškega observatorija in edini Amerikanec, ki prebiva v Vatikanem mestu.

BIVŠI KAJZER TOŽI UREDNIKA

BERLIN, Nemčija, 5. septembra. Bivši nemški kajzer je naperil tožbo proti uredniku tujaknjega dnevnika "Morgenpost". Urednik mu je očital, da je bil kajzer delničar Kruppove tovarne ter da so Kruppi s kajzerjevo vednostjo izdelovali slabo municijo, samo da so s kajzerjem vred več zaslužili. Vsled tega je nemški kajzer odgovoren za smrt tisočih nemških vojakov.

Urednik "Morgenpost" pravi, da je bil to največji škandal v moderni nemški zgodovini.

Kajzerjev zastopnik izjavlja, da je urednik žalil s tem natečajem njem čast stare nemške armade.

KRVOPRELITJE V S. SEBASTIANU

Policija se je v spopadih s štrajkarji poslužila orožja. — Proglasitev vojstanja. — Številne aretacije.

SAN SEBASTIAN, Španija, 7. septembra. — Pri ponovnem izbruhu štrajkarskih nemirov je oddala policija na štrajkarje več streliv ter jih več ranila.

Najprej je bilo določeno, da bo trajal štrajk 24 ur, ko so pa delavski voditelji izvedeli, da je tekla kri, so izjavili, da bo štrajk podaljšan za negotov čas.

Med demonstranti je tudi dosti žensk. Vsi prizadevanja, da bi se delavci zopet vrnili na delo, so ostala brezuspešna. Vse trgovine so zaprte. Ko je bilo proglašeno vojno stanje, se je lotilo delavstva panično razpoloženje.

Po cestah patrulirajo civilni stražniki in policisti na konjih. Aretiranih je bilo nešteto oseb, kojih imen pa policija noče objaviti.

Navzlic svarilom se je pripeljal sem kralj Alfonso.

Oti ti upajo, da bodo zatrle resnejše prede in so zategadelj na vse pripravljene.

Sem je dospel tudi ministrski predsednik Berenguer, ki je osebno prevzel poveljstvo.

Štrajk je izbruhnil v četrtek, ko so civilni stražniki usmrtili nekega prodajalca rib.

Nahajal se je v skupini delavcev, ki so se baje povsem mirno vračali proti domu.

Kakorhitro je kralj izvedel, da so izbruhili nemiri, je poveljel sem ter tistil svojo družino v Bilbao.

ADVERTISE IN "GLAS NARODA"

2000 MRTVIH VSLED ORKANA

Zdravnike, bolniške strežnice in živila so izkrcali v opustošenim mestu. — Dosti krajev na otoku popolnoma uničenih.

SANTO DOMINGO, 6. septembra. Po zadnjem pregledu katerega je omogočilo le začasno osnaženje cest, je bilo razvidno, da je bilo več kot dva tisoč ljudi ubitih v sredo popoldne tekom strašnega viharja, ki je prihrumel nad to mesto.

Opazovanja vremenskega urada so dognala, da je divjal vihar, ki je včasih dosegel naglico 230 milj na uri, dvakrat krog mesta.

Domneva se, da je nastal vihar v pogorju ki leži nekako 40 kilometrov od mesta.

Ker je bilo takoj proglašeno vojno pravo, je bil sorazmerno hitro napravljen mir. Vsi civilisti se morajo nahajati zvečer v svojih stanovaljih, da ne motijo dela po-prave.

Pomožne bolnice so bile vsepovsod ustanovljene. Sežiganje mrliev se vrši naprej na velikih grmadah. Povsod so otvorili javne kuhinje, katere upravljajo vojniki. Dosti ljudi prihaja prosit obleke, ker so v viharju izgubili zadnje cunjce.

Nezaposleni so nastanjeni večinom v cerkvah, ki stoje še iz časov Kristofa Columba.

Viseči most nad reko Ozamo je bil popolnoma uničen.

Tri pomožne ladje so prišle danes iz Portorica. Z velikimi težavami se je posrečilo spraviti na kopno zdravnike, bolniške strežnice in medicelne.

V ozemlju Bocahica je vprizoril orkan tudi velikansko škodo. Severni in iztočni del otoka nista bila prizadeta.

Neglede kje živite, v Kanadi ali Združenih Državah

je pripravno in koristno za Vas, ako se poslužujete naše banke za obrestonosno nalaganje in pošiljanje denarja v staro domovino.

Naša nakazila se izplačujejo na zadnjih poštah naslovlencev točno v polnih zneskih, kakor so izkazani na pri nas izdanih potrdilih. Naslovljenec prejme toraj denar doma, brez zamuda časa, brez nadatnih potov in stroškov.

Posebne vrednosti so tudi povratnice, ki so opremljene s podpisom naslovlencev in žigom zadnjih pošt, katere dostavljamo pošiljateljem v dokaz pravičnega izplačila.

Enake povratnice so zelo potrebne za posameznike v slučaju nesreče pri delu radi kompenzacije, kakor mnogokrat v raznih slučajih tudi na sodnji v stari domovini.

Nastopni seznam Vam pokaže, koliko dolarjev nam je začasno potreba poslati za označeni znesek dolarjev ali lir.

V Jugoslavijo			V Italijo		
Din	500	\$ 9.35	Lir	100	\$ 5.75
"	1000	\$ 18.50	"	200	\$ 11.30
"	2500	\$ 46.00	"	300	\$ 16.80
"	5000	\$ 91.00	"	500	\$ 27.40
"	10,000	\$ 181.00	"	1000	\$ 54.25

IZPLAČILA V AMERIŠKIH DOLARJIH

Pristojbina znaša 60 centov za vsako posamezno nakazilo, ki ne presega zneska \$30.—, za \$35.— 70 centov, za \$40.— 80 centov, za \$45.— 90 centov, za \$50.— \$1.—, za \$100.— \$2.—, za \$200.— \$4.—, za \$300.— \$6.—.

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, bodisi v dinarjih, lirah ali dolarjih, dovoljujemo še boljše pogoje. Pri velikih nakazilih priporočamo, da se poprej z nam pisnim putem sporazumeje glede načina nakazila.

Nujna nakazila izvršujemo po Cable Letter za pristojbino 75 centov.

SAKSER STATE BANK

22 CORTLANDT STREET NEW YORK, N. Y.
Telephone Barclay 0380 — 0381

"LEVIATHAN" V KOLIZIJI

Ko je zapuščal v soboto potniški parnik "Leviathan" New York, je v pristanišču kolidiral z nekim vlačinim čolnom. "Leviathan" ni bil skoro nič poškodovan ter je neovirano nadaljeval svojo pot.

70LETNICA JANE ADDAMS

HULS COVE, Me., 6. setembra. Danes je praznovala tukaj svoj sedemdeseti rojstni dan Jane Addams, znana humanistka in prvoborilka za ženske pravice.

PODPORA BREZPOSELNIH NA BAVARSKEM

MONAKOVO, Bavarska, 7. sept. Bavarska kmetaka stranka je zahtevala v državnem zboru, naj se pri plačevanju podpore brezposelnim odtegne eno marko ter da se da, namestu tega brezposelnemu funt sira.

S tem bi se precej pomagalo tudi kmetom, ki sicer ne morejo prodati svojih pridelkov.

TITO SCHIPA ZADRŽAN

SANTIAGO, Chile, 6. septembra. Na poti proti Buenos Aires je bil tukaj zadržan znani operni pevec Tito Schipa. Podati se nameraval z aeroplanom v argentinsko glavno mesto.

LON CHANEYEVA ZA- PUŠČINA

HOLLYWOOD, Cal., 5. septembra. Pokojni kinemografski igralec Lon Chaney je zapustil vsega skupaj \$550,000. Večji del te vsote bo pripadel njegovi sedanjji ženi. Svoji prvi ženi je zapustil en dolar in sicer zato, da bi ne mogla ovreči testamenta.

NEMČIJA BO SUHA — PA SAMO EN DAN

BERLIN, Nemčija, 5. septembra. Notranje ministrstvo je za dan 14. septembra, ko se bodo vršile državnozbornske volitve, prepovedalo prodajo opojnih pijač. Kdor se bo proti tej odredbi pregrešil, bo strogo kaznovan.

Z ŽIVINSKE RAZSTAVE

Pred kratkim se je vrnila v Herfordshire, Anglija, razstava, na kateri je dobl najvišje odlikovanje oven, ki ga vidite na sliki. Imenuje se "Upton Supreme" ter je baje najboljši oven v vsej Angliji.

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Salazar, President

Louis Benedik, Treasurer

Place of business of the corporation and address of above officers:
215 W. 15th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

En celo leto velja list za Ameriko	Za New York za celo leto	\$7.00
in Kanado	Za pol leta	\$3.50
Za pol leta	Za inostranstvo za celo leto	\$7.00
Za četrt leta		\$1.50

Subscription Yearly \$6.00.

Advertisement on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenredni in praznikov.

Dopolni bres podpisa in osebnosti se ne priobčajejo. Denar naj se blagovoli pošiljati po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov prosimo, da se nam tudi prejane bivališče naznani, da hitreje najdemo naslovnika.

"GLAS NARODA", 215 W. 15th Street, New York, N. Y.
Telephone: Chelsea 3875

IZGON HEARSTA

Eden najvplivnejših ameriških izdajateljev — če ni najvplivnejši — je William Randolph Hearst, ki skoro v vsakem večjem ameriškem mestu izdaja svoj časopis ter po svojih nazorih ustvarja ljudsko mnenje, oziroma skuša vplivati nanj.

Mož je precejšen demagog, in njegove taktike niso vselej kristalno čiste.

Da doseže svoj cilj, mu ni nobeno sredstvo predrago in preumazano.

Ko sta sklenili Anglija in Francija tajno mornariško pogodbo, ki je bila v gotovi meri naperjena proti Združenim državam, si je znal Hearst preskrbeti kopijo tega dokumenta ter jo je priobčil v svojem časopisu.

Tedaj je strašno završalo v Franciji, pa tudi v Angliji, toda Anglija ni tako osveteželna kot je Francija.

Pred kratkim je odpotoval Hearst v Evropo. Nekaj časa se je mudil v Angliji, nato se je pa podal v Francijo. Toda komaj je bil par ur na francoskih tleh, ga je francoska vlada izgnala.

Hearst se je takoj podal v London ter poslal francoski vladi dolg in piker odgovor, češ, da noče Francozom kratiti spanja, ako jim ne prija človek, ki ima posebne žurnalistične zmožnosti in je povrh tega še lojalen Amerikane.

In h koncu je dostavil: — Amerika je že enkrat rešila Francijo in sicer tedaj, ko ji je tekoma svetovne vojne poslala svojo armado na pomoč. Z mojim odhodom bo Francija rešena v drugič.

Vzroki francoske jeze in ogorčenja so pa še nekoliko globlji.

Hearst je že ob raznih prilikah odločno napadel Francijo, češ, da se samo z besedami zavzema za razoroženje, v resnici je pa oborožena do zob in čaka pod krinko samobranbe prve prilike, da bi zopet udarila.

Izgon Hearsta iz Francije ni bilo nikako gentleman-sko dejanje.

Vse ameriško časopisje se zgraža nad ravnanjem francoske vlade, angleško časopisje proslavlja Hearsta kot se ugodnemu gostu spodobita, dočim francosko časopisje osramočeno molči, ker se smatra sokrivo vladne blamaže.

TIKANJE V FRANCOSEKEM PARLAMENTU

Med parlamentarnimi počitnicami, ko tudi politika počiva, se je lotil francoski tisk vprašanja, ali naj se poslanci tikajo ali ne. V nekaterih parlamentih, n. pr. v madžarskem, je tikanje poslancev skoro obvezno. V francoskem parlamentu pa menda ni tako. Navdajo tikanje je prinesel v francoski parlament oranski poslanec Etienne, ki je vse svoje tovaršice dosledno tikal. Njegova starost ga je deloma upravičevala v to. Ker je pa bil njegov parlamentarni kolega svoj čas tudi Faure, je ostal Etienne pri tikanju tudi pozneje, ko je postal predsednik francoske republike. — President Faure je bil pa mož, ki je dal mnogo na zunanjo obliko. Ko

sta bila nekod z Etienneom v ožjem krogu politikov, ga je prosil, naj ga pred širšo javnostjo ne tika. Etienne mu je pa odgovoril: — Velja. Toda še enkrat te hočem tiskati in ti reči: Feliks, ti si nadut tepec. Zanimivo je, da je nastopal bivši vodja francoskega socializma Jean Jaures v tem pogledu naravnost aristokratsko in da niti svojih najbližjih sodelavcev nikoli ni tikal. Poincare tika samo one, s katerimi je bil v istem razredu gimnazije, odnosno v istem letniku na univerzi. V obeh zbornicah ima 6 sošolcev. Večina poslancev in senatorjev se pa ravna po Barresovem načelu, da je tikanje v parlamentu grda manira.

"GLAS NARODA" — List slovenskega naroda v Ameriki! — Naročajte ga!

Iz Slovenije.

Samomor na Viču.

21. avgusta dopoldne se je po Viču nagloma raznesla vest, da se je obesil neki delavec. Vest je bila resnična. Na svojem stanovanju na Viču 127 se je obesil 34-letni delavec Anton Oblak, zaposlen v milarni na Viču. Na oknu visokega je našel okoli pol 11. njegov 7-letni sinček, ki je prišel domov. Prestrašeni fantek je takoj obvestil sosed, nakar so ti stekli v Oblakovo stanovanje, naglo prerazali vrv in skušali Oblaku rešiti življenje. Toda vsaka pomoč je bila zaman, kajti Oblak je moral viseti že dalj časa.

O samomoru je bila dopoldne tudi obveščena policijska direkcija, nakar sta odšla na Vič policijski zdravnik dr. Avramovič in dežurni uradnik Podobnik. Na zdravnikov ukaz je bilo truplo nesrečnega delavca prepeljeano v viško mrtvašnico.

Kaj je vzrok samomora, ni znano. Splošno domnevajo, da je Oblak dejanje izvršil v duševni zmedenosti. Mož je bil vobče nekoliko zmeden. Kot otroka ga je nekdo konj brenil v glavo, pa tudi v vojni je bil ranjen v glavo. Ko se je vrnil iz vojne, je bil sicer zdrav, od časa do časa se ga je pa polotevala ožnost in včasih ni po več ur ničesar spregovoril. Pokojnik je zapustil ženo in tri otroke. V milarni sta bila zaposlena dva delavca z imenom Anton Oblak in življenje si je vzel mlajši.

Zločini v kumljanski okolici.

Prebivalstvo kumljanske okolice razburja surov dogodek, ki se je pripetil v malem naselju pod Kumom na Voda. Pri posestniku Brinovcu ima še dalje časa v hlevu svoje konje lesni trgovec Tominc iz Mirne, ki je kupil gozd pod Kumom. Ta izdeluje železniške tramove in že ogled, katerega potem odvažna na postajo. 17. avgusta je bilo slišati po vasi fantovski petje in klice "auf biks". Domnevajo, da so razgrajali najbrže kilcali Tomincove hlapce na korajžo. Ker teh niso dobili, so svojo jezo in korajžo izlili nad živino v hlevu. Vdrli so v hlev in z nožem zbadali konja v stegno, volu pa so prizadali v prsa sunek, in je segel vrez do kosti.

Posestnik Brinovec je proti jutru čul žalostno mukanje vola, šel je pogledat v hlev ter opazil ležečega in krvavečega vola in konja. Poklicati je živinozdravnika iz Trbovelj, obenem pa o lopovstvu obvestil orožništvo, ki zasleduje storilce.

Pri posestniku Antonu Brezovaru v Konjsici so se oglašili tudi tati. Nekdo je v njegovi odtisnosti odnesel petnajstlitrsko steklenico domačega žganja.

V št. Jurju je vlomil v stanovanje invalida Koznika in mu iz podstrešja ukradel obleko, nekaj perila in povrh še 400 Din. Okraden cenil škodo na 1200 Din. Orožniki so baje že na sledu storilcu, kateremu so morale biti domače razmere znane.

Nesreča na železnici.

20. avgusta popoldne se je ključavničar Anton Ludvig hotel odpeljati z ljutomerskega kolodvora na postajališče, da bi imel bliže do-

mov. Pomotoma pa je vstopil v vlak za Murško Sobotu. Ko se je vlak že pomikal, je opazil, da se ne vozi v pravo smer. Izstopil je, oziroma skočil z vagona, dasi so železničarji kričali nanj, naj tega ne stori. Pri tem pa ga je ovirala nekoliko hromoga — pred leti ga je zadela možganska kap — padel je pod kolosa, ki so mu zdrobila desno nogo v gležnju.

Železniško osebje je takoj priskočilo ter mu nudilo prvo pomoč. Načelil so ga na vlak, v katerega bi poprej moral vstopiti, ter odpeljali v ormoško bolnico. Lečenje bo trajalo dolgo, ker je noga močno poškodovana in je ponesrečenec že prileten.

Zopet požar v Cvetkoveh.

Ni se še dobro pooleglo razburjenje, ki ga je povzročil požar v vasi Cvetkoveh, kjer sta bila po požaru hudo prizadeta posestnika Marja in Dominka, ko je Cvetkovec zopet obiskala nesrečna požara.

21. avgusta po 19. uri je prišlo goreti v gospodarskem poslopju Fr. Petka, župana v Cvetkoveh. Ogenj je z bliskovito naglico objel vse poslopje, ki je bil leseno in s slamo krito. Le zgodnji večerni uri se je zahvaliti, da so mogli rešiti še konje, krave in svinje, dočim je gospodarsko orodje postalo žrtev ognja.

Vse priznanje gre domačemu in štirim sosednjim gasilnim društvom, ki so omejila požar in obvarovala sosednja poslopja.

Kako je nastal ogenj, ni točno ugotovljeno. Baje so našli listek, na katerem je neznan človek napisal grožnjo, da bo naslednje dni še več požarov. Bržkone pa bo vse to le ljudska domišljija, ki je ob takih hudih nesrečah navadno zelo bujna. Pogorelec Petek je bil zavarovan in je škoda po požaru v glavnem krita z zavarovalnico.

Velik požar v Kamniku v Preserju.

V Kamniku pri Preserju je nastal velik požar. Goreti je začelo pri posestniku Francu Žitku, ogenj se je pa naglo razširil tudi na druga poslopja. Težko so prizadeti posestniki Jože Debeuc, Albin Petrič, Jakob Repar, France Žandasič, Franc Lenarčič, France Žitko in Franc Peršin.

Pogorela so jim večinoma gospodarska poslopja, kozolci, skednji in svinjaki. Na pomoč so prihiteli gasilci iz Preserja, Vnanjih gor, Brega, Borovnice, z Verda in Podpeči, Notranjskih gor, Brezovce in Ljubljane. Združenim gasilcem se je po večurnem gašenju posrečilo ogenj zaježiti in pogasiti. Škoda je zelo velika.

Nesrečen padeč.

25. avgusta je padla na Ljubnem 76-letna prevzivalnica Franciška Sušnikova tako nesrečno, da si je zlomila levo nogo in so jo morali odpeljati na zdravljenje v celjsko bolnico.

Kurji tat, zasledovan od — cigana.

Bilo je že po polnoči v Zagradcu. Zadnji krajec je prijazno obsedal gozdno ravnicino in sator, ki so ga bili postavili cigani pod kosato bukvijo. Ciganka je mirno nabirala po hosti suhljad, da bo z njo skuhala zajtrk svoji družini. Naenkrat opazil, da se bliža satoru sumljiv človek. Urno smukne v sa-

Dopisi.

Girard, O.

Sezona prireditve v prosti naravi se bliža koncu. In tako se bo zopet podati v Dom, kjer se bodo zopet pričele kulturne in druge prireditve v dvorani Slovenskega Doma. Da pa otvorimo to sezono z boljšim uspehom, so delničarji Slov. Doma sklenili na izvanredni seji, da se aranžira koncert za našega priljubljenega umetnika opernega pevca baritonista, Antona Sublja, ki se je ne dolgo nazaj vrnil iz naše rojstne domovine, v to novo domovino. Naš Tone je povabilo delničarjev z veseljem sprejel, in se izrazil da z veseljem srce zopet nastopi pri nas, ker ima še vedno v spominu naše gostoljubne

Girardčane. Obenem poroča, da bo dal jako bogat program.

Eno leto je minulo, ko se je naš pevec po sijajni pevski turneji po tej veliki deželi, podal zopet nazaj v našo rojstno domovino in ponel pozdrave našim bratom in sestram, ki so ga vsi z veseljem srce sprejeli.

Ko se malo odpočije ob strani svojega priletnega očeta, se poda v Italijo v mesto Milan, kjer je svetovna glasbena šola, da si še izpopolni glas. Po dovršenih študijah, je absolviral več koncertov v Evropi s sijanim uspehom. Celo ozko-srčni nemški kritiki so prinesli pohvalne kritike o sijajno uspelem koncertu v Berlinu.

Sedaj je zopet med nami, in naša napredna naselbina je zopet med prvimi pokazala, da se zanima za kulturno delo in našega umetnika. To bo prvi njegov koncert v tej deželi odkar se nahaja drugi med nami. Poleg naše naselbine pa sodeluje tudi sosednja naselbina Bessemer in njeni požrtvovalni, napredni delavci.

Zopet se nam obeta krasen duševni užitek. Upam, da tudi naša ljubitelja slovenske pesmi iz Sallam, O. Ivan Križar in njegova ženka Mary, ki je ožja rojakinja našega pevca, kakor tudi Jakob Mihevc, kojega ženka je tudi tam doma, pripeljejo več rojakov na koncert, da se zopet povesele v večeli družbi našega umetnika.

Resnica je, da so naše delavske razmere, zato je tudi naš pevec napravil nizko vstopnino, da bo vsem ustreženo.

Koncert se bo vršil dne 20. septembra v Slovenskem Domu ob 8. uri zvečer.

Torej cenjeno občinstvo iz Girarda in okolice, udeležite se tega koncerta, kolikor vam je največ mogoče, pokažite našemu pevcu, da ljubimo našo lepo narodno pesem, ki je najlepša na svetu.

Za danes končam in bom še kaj napisal pozneje. Vstopnice dobite v pred prodaji pri našem rojaku John Košinu v Slovenskem Domu.

John Dolcic, delničar.

SAKSER STATE BANK

82 CORTLANDT STREET
NEW YORK, N. Y.

posluje vsak delavnik
od 8.30 dop. do 6.
popoldne.

Za večjo udobnost
svojih klientov, vsak
ponedeljek do 7. ure
zvečer.

Posiljujmo se vsi bres izjeme,
te stare in stanovitne domače
banke.

DRUŠTVA

KI NAMERAVATE PRIREDITI

VESELICE,
ZABAVE

OGLAŠUJTE

"GLAS NARODA" ne čita samo vaše
članstvo, pač pa vsi Slovenci v vaši okolici.

CENE ZA OGLASE ŠO ZMERNE

Peter Zgaga

Na večbališču pri Bazovici so Italijani uspešili štiri Slovence, ki so se baje zarotili, da vzamejo laške-mu ministrskemu predsedniku življenje.

Obsojence so privezali na stole in jih ustrelili v hrbet.

Streljalo je šestindesetdeset mož. Pri eksekuciji je bil navzoč cel petnajsti bataljon v vojni opremi in šeststo mož fašistične garde.

Nad tisek fašistov proti štirim ubogim uklenjenim in povezanim Slovincem.

Ja, italijanski junaštvo pa res ne pozna nobene meje in mere. Taka dejanja fašistične vlade morajo prej ali slej dovesti do časa, ko bo strašno grmel od Trbiža do Snežnika in Trsta daleč tja doli v Beneško ravan.

Takrat bo imel kdo drugi priliko v hrbet streljati bežeče fašistično junaštvo.

*

Gospodična, ki je bila strašno pomozna na svojo mrsavo lepoto, je pripovedovala:

— V naši družini je bilo tako: Otroci smo po materi lepoto podedovali, po očetu pa inteligenco.

Možak, ki ni bil poseben prijatelj žensk, ji je segel v besedo rekoč:

— Gotovo vaš je moral biti strašno dosti otrok v družini.

*

Letalec Coste, ki je poletel iz Pariza v New York, je imel na zrakov-plovu najpotrebnejše stvari.

Malo kajkaja, par sandwichev in malo kave.

To je bila skoro vsa njegova prtljaga.

Da, pa še nekaj je privedel seboj. Najmodernejšo žensko obleko, ki jo je neki slavnj pariški krojač poslal neki newyorški trdkci.

Teža te obleke seveda ni prišla v poštev. Prav lahko bi jih bil sto privedel seboj.

Sto modernih ženskih oblek ne tehtata dosti več kot galona gazolina.

*

V Ameriki je vsega dovolj. Dosti naravnih zanimivosti, dosti zlata in denarja, dosti naravnih virov in nešteto industrij.

V Ameriki je vsega dovolj v izobilju.

Največ je pa v Ameriki strupenega žganja in druge slabe, neuzite-pije.

*

V zadnjem letu so prodali v Zdr. državah štirinajst milijonov izvodov sv. Pisma.

Po vsem svetu so prodali petind-trideset milijonov izvodov.

Potemtakem odpade na Združene države približno štirideset odstotkov.

Štirinajst milijonov izvodov v enem letu!

Zanimivo bi bilo dognati število onih v Združenih državah, ki žive po naukih svetega Pisma.

*

Prijatelj je vprašal prijatelja: — No, kako ti je? Kako živita z ženo?

— O, kot v paradizu — se je glasil odgovor.

— Tako? Kot v paradizu?

— Seveda. Za obliči nimava nič in neprestano čakava, kdaj nas bo gospodar zapodil na cesto.

*

Vojna veterana, ki sta se pristo-voljna udeležila svetovne vojne, sta se pogovarjala.

— V vojno sem šel, — je rekel prvi, — ker nisem imel nikogar na svetu. Ne žene, ne sorodnikov.

— V vojno sem šel, — je rekel drugi, — ker sem imel ženo in sorodnike.

*

Prijateljci sta se ustavili pred iz-loženim oknom.

— Oh, kako krasna kopalna oble-ka! — je vzkliknila prva.

Druga je gledala in gledala, pa ni opazila ničesar.

— Kje jo pa vidiš?

— Odstrani pogled. Kopalne oble-ka je za listkom, na katerem je ce-na zapisana.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

HONORE DE BALZAC:

NEPREMIŠLJENOST

(Pričujoča Balzacova črtica je izšla decembra 1830. psevdonimno v listu "La Caricature". Njen avtor je Honoré de Balzac.)

— Karleček, ali se še spomniš, kako si večkrat vzdihnil: — To je kruto, da mora usoda tako privezati človeka na sloveca...

— Res, Maika, strašno trpim zaradi tega.

— Če je tako, ti moram povedati veselo novico: zdaj sem svobodna. Vdova. Lahko ti postanem zakonita žena.

— Kaj res? Kako si prišla do tega? — Je vprašal Karel, ki ga je vest neznanost osupnila. Bilo mu je, kakor da se strop usul nanj in mu zmedel glavo.

— Tako je in nič drugega, gospod! — je pripomnila gospa Amalija in napravila šobico, ki je nekoliko izpremenila ljubeznost njenega zapeljivega obraza. — Morebiti niste več voljni postati moj mož?

— Ah, kaj še! — je odvrnil Karel. — Prav narobe!

Ta raztresen odgovor mladešice umetnika je skrival v sebi zelo viharo misel: — Skrajni čas je, da končan to pustolovščino. Ker se je pa bal, da ne bi ona uganila njegove misli, je pripomnil:

— Če te je volja, ljubica, lahko praznujemo poroko pri tej priči, tukajle...

To je imelo začetni učinek. Amalija je smatrala vključ svoj prebrisanosti Karlov sofinizem za izraz ljubezni. Drugača ta mala brinetka s črnimi očmi tudi ni zahtevala. Zato je najprej zavrnila in poskočila od veselja skoro do stopra, nato pa se je umela in dejala:

— Ljubček, tukaj in pri tej priči se ne moreva poročiti. Saj veš, kaj prepisuje vidnost in dostojnost. Vsi so doslej videli v meni dostojno žensko, ki ljubi svojega moža. Kako naj se torej tako hitro odtrgam od njegove ljubezni? Vem za drugi izhod. Pobegniti bomo. Zatekla se bova v tako majhno gnezdece, kjer stopiva pred oltar, in tam bova preživela svoje meden tedne. Juh, to bo veselje! Imela se bova rada in nikdar več se ne bova ločila. Družno se bova smejala, radovala, uganjala neumno...

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja, ali te nič ne vleče v Pariz? Moram te po pravici povedati, da me bolj mika v Komieno opero kakor na kmeto med krave in hleve. Tudi galerije v Kraljevi palači cenim nad vsako, še tako ravno alejo. Kaj misliš ti?

— Ah, meni je tukaj tako dobro! — je dejala Amalija, ki je kar oboževala življenje na kmetih. Čeprav je bila zima in mraz, je njej plamenilo solnce pomladi, večne pomladi, katero je čutila v bližini novega moža.

— Glej, dragica, — je dejal Karel po kratkem premolu, — jaz moram v Pariz. Imam tam poslovne opravke. Rad bi te vzel s seboj. Če pa si rajši tukaj, pojdem v Pariz sam in se potem vrnem v te deželne katakombe. Hkrati ti prisnem novico, da nama ne bo tako dolgočas.

— Seveda, ljubček! Joj, to bo lepo in prijetno! Veš kaj, Karleček? Poprašaj, je poprašaj, kako mislijo o mojem nastanku iz Pariza. Zberi vse čenče, gloj, da ti nobena ne uide! Samo, prosim, bodi pozoren, da česa ne izpustiš ali ne preslišiš!

Karl je ubral pravo struno. V kataložu gospe Amalije je bil zvedavost posebno pordetana. Zato se ni novopečena žena nič upirala Karlovemu odhodu. Še vesela je bila, da gre in da se kmalu vrne z zvrhanim košem novic, kakršnih ji ne more v te puste kraje na kmeto prinesiti nihče drugi razen njega.

Karel je prišel v Pariz. Nestrojno je gospa Amalija čakala njegovih poročil in lahko si mislite, kakšno je bilo njeno razpoloženje, ko je prejela prvi list, ki ga je hlastno razprečala in v njem brala:

— Oboževana ženica!

Pripeljal sem se z vročo željo, da polizvem in ti sporočim vse, kar bi te utegnilo zanimati. Prva pot me je peljala v tvoje prejšnje stanovanje. Stopim v hišo in potrkam pri vratih. Tukaj polzvedba, kakor se je odigrala:

— Ali je gospa V. doma?

— Doma? — se namrdne portir.

— Ni je doma. Prosim pa, da iz-

sti, se lovila, poljubovala... Nu, ljubček?

— Všeč mi je tako, — je dejal Karel. Vzel je klobuk in zavlil v kavarno.

Štiri tedne pozneje se je začel Karel, ki je bil blaziran umetniški in slab značaj, silno dolgočasiti v enolični družbi gospe Amalije, ki mu je bila medtem postala žena. Živela sta zase, odrezana od drugih ljudi. Nekega večera, ko sta sedela na kaminu, je Karel kake četrte ure grebel po ognju. Amalija pa se je sklanjala nad vezivom. Karel je pretrgal molk in rekel:

— Dragi moja

